

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

garrulitas

GENTOFTE STATSSKOLE

18. årgang

NOVEMBER

1951

Ansættelse af F...

DEN INTERNATIONALE UNIVERSITETSBY I PARIS (II)

Grundstenen til det første kollegium blev lagt d. 8. maj 1923, og arbejdet med opførelsen fulgte efter slag i slag. Men det øvrige terræn skulle gøres klart til at modtage nye bygninger, og især måtte hele området så vidt muligt gøres til en enhed. Det sidste frembød store vanskeligheder. Oplandsbanen til Sceaux og Chevreuse-dalen førte tværs over terrænet, og en af Paris' hovedvandleddninger ligeledes. Det var nødvendigt at fjerne mindst een af disse skillelinier, for at Universitetsparken kunne få den størst mulige samlede udstrækning.

Det viste sig umuligt at ændre vandledningens beliggenhed; man måtte nøjes med at kamuflere den saa godt som muligt. Det skete ved at dække den med jord og tilså jordvolden med græs, og på begge sider af volden lagdes gade med kørebane (Avenue de la Porte d'Arcueil). Universitetsparken måtte således for bestandig finde sig i at være delt i to „øer“.

Den anden hindring, jernbanelinien, voldte mange vanskeligheder. Selskabet foreslog at lægge en station inden for parkens område, men dette blev dog heldigvis afværget, og man opnåede at få bygget to banegårde („Cité Universitaire“ og „Gentilly“) uden for terrænet og i en stil, der tilstræbte at passe til stedets værdighed, idet linien samtidig førtes un-

der jorden. Desuden sørgede man for at fremskynde liniens elektrificering, og trods vanskelighederne opnåede man i løbet af kort tid et resultat. Tunnellen var færdig i 1931, og de store ventilationsåbninger, der skulle tillade røgen fra lokomotiverne at slippe ud, blev tildækket ved liniens elektrificering i 1935, og samtidig blev der sørget for hurtig forbindelse med latinerkvarteret, som man nu kan nå i løbet af få minutter; desuden har oplandsbanen omstigningsmulighed til Paris' metrosystem.

Den vanskeligste opgave var at få parkområdet rensat for de mange usle rønner, hvis beboere stædigt holdt fast ved deres ret til at leve her. De forlangte klækkelig godtgørelse og fik endda støtte i deputeretkammeret af ingen anden end Pierre Laval, ligesom flere af hovedstadsbladene gav sig til at interessere sig for deres skæbne. Efter langvarige forhandlinger med beboernes repræsentanter, med hovedstadskommunens styrelse, med rigsdag og regering skabtes der en ordning, der ved lov bestemte, hvorledes frigørelsen af området skulle iværksættes. Loven blev vedtaget i 1930, men den sidste familie flyttede først bort i 1934.

Samtidig med, at terrænet blev planeret og udvidet, opførtes de fleste af Universitetsbyens nuværende bygninger. Frankrig

havde skabt parken og stillede byggegrund gratis til disposition for udenlandske kollegier, hvis opførelse og indretning blev garanteret ved gaver fra mæcener og ved tilskud fra de forskellige landes regeringer.

Den tidligere omtalte Fondation Deutsch de la Meurthe blev færdig i juli 1925 og stilledes til disposition fortrinsvis for franske studerende, og det følgende år blev nye kollegier påbegyndt: allerede i 1926 stod Kanadas hus færdigt, i 1927 det store belgiske kollegium, i 1928 det argentinske hus og de landbrugsstuderendes kollegium, i 1929 det japanske hus, i 1930 det armeniske, det indokinesiske og det amerikanske hus; i 1931 havde Sverrig sit hus færdigt, og det følgende år indviedes det græske og det danske hus, medens Svejts åbnede sit kollegium i 1933, samme år som de Franske Provinseres hus og Cuba var parate til at modtage de studerende; i 1935 var det Spaniens tur, i 1937 åbnedes Monacos hus og det fransk-britiske kollegium, og som sidste kollegium fra årene før den nye krig det hollandske hus i 1938.

I 1936 stod det Internationale Hus færdigt. Det er en gave fra Rockefeller Junior og præsenterer sig pompøst i en noget tung fransk château-stil. Det indeholder restauranter, selskabs- og festlokaler, teatersal med 1200 pladser, bibliotek, svømmehal og sportslokaler. Foran det Internationale Hus og opført i samme stil med gavlene ud til boulevarden ligger Universitetsbyens hospital og administrationsbygning (med posthus), indbyrdes forbundne med en søjlegang, der er hovedindgangen til Universitetsbyen.

Ligesom Maison Internationale er en pastiche, er også de fleste andre huse inspireret af ældre forbilleder. Det gælder Fondation Deutsch de la Meurthe, der er opført i engelsk kollegiestil ligesom også det fransk-britiske hus. Det belgiske hus har visse træk tilfælles med Maison Internationale og præsenterer sig som et meget bastant château. Det spanske hus minder om Escorial og virker mere imponerende end kønt med sine tre tunge fløje, medens det amerikanske hus synes at savne enhver form for stil og næppe

vil blive kaldt for smukt af nogen. Det indokinesiske og det japanske hus præsenterer sig med østasiatiske konturer, medens det græske er et lille Parthenon. I vor tids stil er yderst på fløjene det hollandske hus, der er kubistisk præget, medens det svejtsiske hus, der er bygget af Le Corbusier, mere er et digt end en menneskebolig, men trods alt det mest karakterfulde af Universitetsbyens kollegier. De to skandinaviske kollegier er tempereret modernistiske: det svenske hus har træk tilfælles med svensk herregårdsstil, medens det danske hus udnytter de røde murstensfladers monumentale virkning.

Man kan spørge, om denne sammenblanding af byggemåder ikke virker grelt, og det kan ikke nægtes, at forskellene er store. Det første indtryk er ikke videre flatterende. Imidlertid vænner man sig efterhånden til, at husene nu engang har dette udseende, og parkens træer, der har voxet sig store, mildner de alvorligste sammenstød af stilarter. Det må også bemærkes, at de fleste af kollegierne ligger for tæt ved hinanden, således at forskellene derved er mere iøjnefaldende. Men man har valgt at lægge kollegierne på grundene nærmest ved boulevarden, således at et så stort område som muligt kunne ligge åbent til park og til sportspladser.

Efter Paris' befrielse i 1944 gik man i gang med udbedringen af de skader, den tyske besættelse havde tilføjet de fleste af Universitetsbyens huse. Det gik langsomt i begyndelsen, da arbejdsforholdene og materialesituationen var meget vanskelige i de første år. Men i løbet af 1948 var de fleste hindringer overvundet og næsten alle bygninger istandsat, og man kastede sig nu med beundringsværdig energi over den opgave at skabe nye kollegier. I 1950 indviedes det franske kollegium, skænket af en stor industrimand, Victor Lyon, og i løbet af 1951 vil man kunne åbne et stort kollegium for studerende fra det franske kolonirige, et andet, der fortrinsvis skal huse studerende fra kunsthåndværkerskolen, og desuden et mindre kollegium for tunesiske studenter. Hertil kommer, at Norge nu

også snart får sit studenterhus, og man har store planer om et rummeligt kvindekollegium, som der er hårdt brug for, idet kun fem af de ældre kollegier har pladser for kvindelige studerende; endvidere tænker man på at opføre et kollegium for gifte studerende. Og endelig ønsker man at opføre et stort studenterhospital, der ikke blot skal dække Universitetsbyens behov, men være sygehus for samtlige studerende i Paris.

I de mange kollegier lever nu studerende af alle racer side om side. De ydre rammer er i orden, mulighed er skabt for nøje kontakt mellem landenes intellektuelle ungdom. Imidlertid synes det for den, der kun i relativ kort tid har været fortrolig med Universitetsbyens liv, at denne kontakt kun er sporadisk og af mere tilfældig natur, end man kunne have ventet. En af årsagerne hertil er efter min mening, at Universitetsbyen er for stor — og den voxer stadig! — og samtidig må det påpeges, at det store antal kollegier med mere end 2500 studerende i alt fald kræver en omfattende administration, der desuden føler sig nødsaget til at hævde ret strenge og ensartede regler for den daglige omgang på de forskellige kollegier, således at de nationale forskelligheder ikke har muligheder for helt fri udfoldelse.

Men Cité Universitaire er endnu en ung institution, der har tiden for sig, og der er al grund til at håbe, at det værk, der er påbegyndt, må kunne udvikles til et demokratisk fællesskab, der i det daglige liv kan blive til frugtbar belæring for nationernes studerende ungdom.

André Honnorat, grundlæggeren af Cité Universitaire, har gang på gang vist, at han på særlig måde interesserede sig for den danske studerende ungdom i Paris. Hans vidtrækkende planer med denne Universitetsby, som går langt ud over det administrationsmæssige og netop stiller mod en målbevidst opdragelse til demokrati, skulle have særlige chancer for at blive forstået af den danske ungdom, der hyppigt mere synes at se ulemperne ved de regler, administrationen ser sig nødsaget til at håndhæve. Der er heller ikke nogen tvivl om, at den danske ung-

dom, der har den demokratiske omgangsform som naturligt grundlag, kan bidrage til at gøre den ligeså naturlig for de forskellige racer, der mødes i Universitetsbyen.

I 1948 kom der meddelelse om, at André Honnorat havde trukket sig tilbage fra præsidentposten inden for Cité Universitaires øverste ledelse. Alderen havde krævet det. Et imponerende dagværk var udført, og de ideer, det bygger på, vil leve videre; de er dybt forankrede i de forestillinger om frihed og demokrati, som også dansk ungdom er opdraget til. Men André Honnorats venner og medarbejdere vidste, at sygdommen havde mærket ham. I sommeren 1950 døde Universitetsbyens grundlægger og første præsident. En bisættelsesceremoni fandt sted i det Internationale Hus, i den store receptionssal, der for fremtiden bærer hans navn. Han har gang på gang talt til regeringsoverhoveder og til studerende af alle nationer. Han kunne få dem til at lytte og se enheden i det værk, han havde viet sit liv. Han havde ingen sans for de ydre æresbevisninger, der fulgte med hans høje stilling og hans store indsats inden for vesteuropæisk kulturliv, han var en modstander af enhver form for herodyrkelse; med sin fine franske dannelse var han en jævn mand, og derfor forstod han at komme i kontakt med alle, der havde god vilje. Hvis Universitetsbyen føres videre i hans ånd, kan den blive en reel kraft i nationernes fælles liv.

SKOLENS FØDSELSDAG

Den 6. december i år er det 23 år siden, skolebygningen blev taget i brug. Som institution kan skolen imidlertid holde 25 års jubilæum, idet den blev oprettet i 1926, men i de to første år havde til huse på C. L. Ibsensvej. Fødselsdagen vil blive fejret som sædvanlig. Rektor Næsted vil tale om skolens historie, og endvidere er der blevet engageret en berømt kunstner til at læse op. Om aftenen er der bal.

TIL GARRULITAS REDAKTION

Der er kommet en ny kulturinstitution her på skolen, en musikforening (dens rigtige navn er vistnok G. S. G. M. F.). Vi meldte os ind begejstrede ved tanken, betalte uden betænkning 2 kroner hver og så — ja så skete der ikke mere. Der gik nogle uger, og pludselig slog det ned i os: hvad er egentlig foreningens formål. Straks henvendte vi os til „bestyrelsen“ (det er vist sådan de kalder sig). Joh — de ville skam holde møder, og en hr. Krebs ville indlede med et foredrag om „Henry Purcell“, såvidt plakaten tuschstreger lod sig tyde. Men der kom ingen Krebs. „Gør ikke noget,“ forsikrede bestyrelsen, „han kommer nok en anden gang“. Der kom „en anden gang“, men hvem der stadig ikke kom var hr. Krebs,

og hvem der kom var medlemmerne (en ny og fiks måde at aflyse på!).

Alvorligt talt: er det ikke en meget forkert måde at føre en studiekreds på? For det er vel ikke meningen, at man vil lege gymnasieforening og bruge dyre, professionelle foredragsholdere. Lad os samles under hyggelige former for at diskutere og lære af hinandens meninger, og lad os endelig ikke være afhængige af tilsyneladende travlt optagne musikprofessorer o. lign.

Måtte dette indlæg gøre det klart for bestyrelsen, at når den ikke kan bringe musik til medlemmerne, vil disse snart bringe krads musik for de herrers ører.

O. H. & M. L.-T.

— OG SÅ SVARET

I M. L.-T.s og O. H.s indlæg er der så mange underlige misforståelser, at vi bliver nødt til at betragte dem enkeltvis.

Først: I siger, at der gik nogle uger fra betalingen af kontingenterne, til der skete noget. Grunden er den, at vi ventede på, at medlemmerne skulle betale deres kontingent — det må vel siges at være ganske naturligt.

Det næste spørgsmål, man stiller os, er, hvad foreningens formål egentlig er. Det har vi gjort rede for i programskriftet, som vi sendte rundt, da musikforeningen blev dannet.

Så påstås det, at vi har sagt, at „det ikke gjorde noget“, da Krebs afmeldte

første gang. Det er dog meget dristigt at påstå, at vi nærmest var ligeglade ved hans afmelding. Det er da klart, at vi blev meget kede af at få sådan en afbrænder, som jo kom meget ubelejligt. (Begge gange kom afmeldingen fra Harald Krebs kommet samme dag, som foredraget skulle være holde).

Endvidere bliver der sagt, at vi burde forsøge på at lade være med at lege gymnasieforening. Vor tanke var at starte sæsonen med, at en mand, der virkelig har forstand på musik, skulle indlede foredragsrækken og på denne måde opmuntre medlemmerne til selv at holde foredrag. Det er kun beklageligt, at denne ide er blevet misforstået, som den er blevet i dette tilfælde.

Endelig benyttes ordet bestyrelse flere gange. Det er en betegnelse, som ingen af os har anvendt i dette tilfælde, og som dårlig passer, da det er en studiekreds, der kun har nogle til at sætte foredragene i gang.

På snarlig gensyn — i al fordragelighed — til næste møde.

Fin Jeppesen.

Jesper Trier.

Gentofte torv.
Tlf. Gjentofte 701.
Søgårdsvej 2 A.

Elektrisk installatør
ANKJER SEVERINSEN

Privat telefon:
Sø. 4502

II G'ernes tur til Sydsjælland

I dagene 24.—27. september foretog de to sproglige 2. G'er en særdeles vellykket ekskursion til Sydsjælland under ledelse af d'herrer Luf, Storr-Hansen og Askgaard.

Turen startede mandag d. 24 om morgenen fra Gentofte station. Vi kørte så med toget til Køge, hvortil cyklerne var sendt i forvejen. Med strålende humør + 2 punkteringer drog vi afsted herfra i retning mod Stevns klint. Vejrguderne var os imidlertid uvenligt stemte, og da vi endelig hen på eftermiddagen nåede Stevns, var vi pjaskvaade. Humøret blev alligevel holdt oppe, takket være hr. Luf's løfte om, at der ventede os varme æbleskiver m. m., når vi i løbet af eftermiddagen nåede til Vemmetofte. Hvad der senere blev af de lovede æbleskiver, skal jeg ikke her komme nærmere ind på. Humøret fik Luf dog holdt oppe! Turen gik nu videre til Faxe, hvor vi overnattede på et temmelig koldt og uhyggeligt vandrehjem.

Næste formiddag besøgte vi Fakse kalkbrud. Vi fik rigelig brug for de medbragte hammere. Thi kalkbrænderiet stod netop i begreb med at skulle indtages af den danske hær (militærmanøvre) og vi måtte slå løs på hjelmene for at bane os vej til målet. Da vi havde indtaget en af hr. Luf meget lækker tilberedt frokost, kørte vi videre til Gissselfeldt og Næstved. Her blev vi i modsætning til foregående aften modtaget på et dejligt vandrehjem. Efter en dejlig middag, hvor vi måtte tage afsked med Luf, gik de fleste af os i biografen og så alle tiders gyser.

Den følgende morgen ankom hr. Askgaard, der skulle være med på resten af turen. Det blev en meget vellykket dag. Efter at have set forskellige typer gravhøje, nåede vi til Fjendeslev kirke, hvor hr. Askgaard fortalte os noget om det historiske, og hr. Storr-Hansen læste „De tvende kirketårne“ for os. Vi kørte nu videre til Bjernede, Sorø og Ringsted. I Ringsted havde vi fået at vide, at Danmarks bedste vandrehjem ventede os, og vi blev ikke skuffede! Det var noget af det skønneste, og humøret var højt.

Næste morgen (kl. 6,45) besøgte vi den meget smukke St. Bendts kirke, og vi tog derefter afsked med de udmærkede værter på vandrehjemmet for at drage til Sorø og videre til Slagelse og Trelleborg. Det sidste var meget interessant, da hr. Askgaard har gjort temmelig meget ud af dette emne i historietimerne.

Efter Trelleborg tog vi ind til Slagelse, spiste middag og kørte derefter med toget hjem. Jeg tror nok, man tør sige, at det havde været en særdeles vellykket tur, som vi endnu engang vil sige vore tre udmærkede lærere tak for.

G.ille.

Den musikalske hvem-hvad-hvor-konkurrence

Det mest besøgte møde i gymnasieforeningen har fundet sted. Både matematikere og sproglige strømmede til for at se deres bedste folk på det musikalske område udkæmpe en drabelig dyst om fem biografbilletter, men vel også for selv at deltage på en mere passiv måde. Når der engang imellem kom en plade, som en eller anden kendte, lod han eller hun straks sin viden gå videre til sidemennesket, som oftest så højroestet, at konkurrencedeltagerne havde de største chancer for at høre det. Selve resultatet blev, at matematikerne vandt, men de var virkelig også de bedste — i hvert fald til at hviske til hinanden!

Ved tilrettelæggelsen var der kun een ting at kritisere, nemlig det punkt i holdkonkurrencen, hvor man skulle udvælge en fra hvert hold til at foredrage et musikstykke. To modige mænd vovede sig frem og fik naturligvis højest mulige points (andet kunne dommerne jo ikke gøre). Hvorfor ikke erstatte dette punkt med, at alle fem fra hvert hold skal fremføre et eller andet: spille, synge, recitere eller hvad de nu mener, de kan. Det ville sikkert vække mere jubel og føre til, at dommerne kunne dømme efter præstationen.

F.inn.

Om „En rejse i Sovjetunionen“ ved fru Forchhammer

Mødet indledes med, at fru Forchhammer gjorde opmærksom på, at hun ikke var kommunist, og at hun derfor ingen interesse havde i at propagandere. Kvintessen af fru Forchhammers meninger og udtalelser må blive som følger:

Fru Forchhammer syntes at være meget begejstret for den sociale forsyning, som hun påstod var enestående. Hun fortalte derefter i blomstrende vendinger om de mest naturlige ting indenfor såvel teknik som administration. Derefter fremhævedes landets store tab under sidste verdenskrig, og fru Forchhammer roste ved denne lejlighed den stærke „ånd“, der nu bragte landet på fode igen.

Fru Forchhammer måtte dog erkende samfundets ret fremfor individets, og at denne ret gennemførtes på individets bekostning! Desuden måtte hun indrømme uviljen mod U.S.A., men fremførte den gode vilje til at lære at forstå vesten i

almindelighed. Fru Forchhammer håbede på, at jerntæppet snart kunne fjernes, da hun mente, at dette kunne være til gavn for begge parter.

Alt ialt var det de store påstande på en spinkel baggrund (3 ugers rejse). Med andre ord var foredraget fuldstændig uskadeligt (dog ikke for ubefæstede sjæle).

Filmen, der var på 1 time, var såre banal og let gennemskuelig. Emnet var den stalinske efterkrigsplan, som alle syntes at have gennemført på 2½ år. Den viste fabrikker, kvæg, marker o. l., som for den sags skyld kunne være de eneste i landet.

Mødet må betegnes som underholdende, fru Forchhammer var både kvik og kultiveret. Dog må man bemærke, at hvis blot 50 % af tallene og udtalelserne i filmen er rigtige, er Sovjet dødsens farlig for resten af verden. — oe —

Olaf Eskildse

Ovenstående set fra en anden synsvinkel

Hvis man ikke mødte frem med en intolerant negativ indstilling over for Sovjetunionen, fik man et helt andet udbytte af fru Forchhammers foredrag. Det handlede om en rejse i sovjetunionen, altså en rejsebeskrivelse, og som sådan gav det et ganske glimrende billede af, hvad fru Forchhammer havde set; naturligvis var det præget af, at hun kun havde set de ting, hvor russerne var langt fremme; men ved en tilsvarende rejse i U.S.A. var det så ikke netop det, der ville være det iøjnefaldende, og det, som amerikanerne ville vise frem?

Blandt de ting, som fru Forchhammer havde set, var der særlig en ting, jeg bed mærke i, det var de store undervisnings- og hobbypaladser, der var indrettet for ungdommen; her havde man både teoretisk og praktisk undervisning af de bedste kræfter på pågældende felt, og desuden kunne man om aftenen her dyrke sine hobbies, hvadenten det var skakspil eller dans.

Til slut en bemærkning om filmen, den var hverken bedre eller dårligere end en tilsvarende propagandafilm fra USA.

Finn Hansen.

*

Carlsberg

De 45 medlemmer, der var energiske nok til at møde ude på Carlsberg en af dagene i efterårsferien kl. 9 morgen, fik sandelig noget ud af deres anstrengelser. Vi fik udleveret en ren perle af en omviser, om hvem man skulle tro havde været med lige fra bryggeriets start i 1847, han kom med en forfærdelig mængde tal, men blandede dem med små anekdoter, således at det hele gled ned. Vi så alt, lige fra rensningen af flaskerne, påfyldning og pasteurisering til de maskinanlæg, der producerede den nødvendige kraft, og så naturligvis lagringskælderen. Det eneste, som vi af en eller anden uforklarlig grund sprang over, var bryghuset. Besøget afsluttedes med det obligatoriske øl eller sodavand samt bag efter rundtur på musæet.

F.

Skolebladskongressen

I efterårsferien blev der i K.F.U.M.s lokaler afholdt en noget usædvanlig kongres, idet delegerede fra 36 skoleblade var mødt for at diskutere bladenes sammensætning og deres betydning. Programmet indeholdt adskillige foredrag af erfarne journalister og desuden besøg på de store dagblades trykkerier, hvor der blev givet teknisk vejledning angående reklamernes plads og trykning af tegninger og fotografier i bladet. De mest aktuelle spørgsmål som f. eks. bladenes format og kvalitet p. g. a. de stigende priser på papir, og censur blev diskuteret. Især var der delte meninger om censuren. Mange ønskede censur til en vis grad, mens andre ville have den afskaffet, da redaktionen selv burde være i stand til at bedømme, hvad man kan tillade sig at skrive i et skoleblad. Et af de afsluttende foredrag var om danske skoleblade i statistikken. Det gennemsnitlige oplag er på ca. 300 ekspl., og gennemsnitsprisen er 25 øre pr. eksemplar.

*

S.

Gymnasieturneringen

Atter i år afholdtes gymnasiemesterskaberne i håndbold for drengene. Som i de foregående år var III g. favoritholdet, men allerede i deres første kamp med I g. kom de galt afsted og måtte se sig besejret 9—8 i en meget jævnbyrdig og spændende kamp. Måske grundet på deres træthed efter skuffelsen over deres første nederlag kunne III g.erne intet udrette mod II g., der pulveriserede dem fuldstændigt 13—5. Nu var der spænding over den sidste og afgørende kamp, hvor II g. tog lidt for overlegent på tingene. Efter at have haft føringen ved halvleg med så stort som 6—2, måtte de gæve II g.ere være henrykte for uafgjort 9—9, og det endda i sidste stund. Gymnasiemester blev altså II g. på bedst målaverage af de 2 hold.

På skolen afholdes ligeledes gymnasieskolernes håndboldturnering, hvor skolen vandt den første kamp over Niels Steen og senere måtte se sig besejret af Schneekloth og Johannesskolen. I finalekampen vandt Schneekloth mesterskabet. W.

Den højere matematik

Vi hører så ofte, at eleverne går og beklager sig over, at ferierne er for korte. Redaktionen har ved hjælp af nogle matematikere fundet det nøjagtige antal skoledage og synes, at det er urimeligt at forlange flere fridage. Lad os nu se på det. I år har vi 365 dage, og efter at have trukket ferierne og fridagene fra er vi kommet ned på 270 dage. $\frac{1}{3}$ af denne tid går til søvn og $\frac{1}{3}$ er fritid, så nu er der kun 90 dage tilbage. Hvis vi nu tænker os, at man anvender 2 timer om dagen til lektier, vil det blive til 23 dage i det hele. Tilbage står så 67 dage, hvorfra vi endnu mangler at trække søndagene, som der jo er 52 af. Der er nu kun 15 dage tilbage, og det skulle vel ikke kunne overanstrenge nogen.

S.

HUMOR

Min barber har flere fordele ved siden af sin dygtighed som barber og frisør.

Jeg stod med hat og frakke på og havde taget fat i håndtaget på døren for at forsvinde ud i solen, da han uhyre elskværdigt sagde:

„Når De kommer hjem, herr, hvis De så skulde opdage, at De har tabt Deres pung, så er det ikke sket her. For De har ikke haft den oppe her i forretningen.“

Jeg stod et øjeblik, så slap jeg grebet i håndtaget. Det var jo sandt. Jeg havde glemt at betale.

En fin måde at sige det på, og så er den ikke patentanmeldt.

GARRULITAS GENTOFTE STATSSKOLE

Oplag: 350 expl.

Redaktion: Finn Hansen (ansv.h.)

Per Bøgh

Gitte Bjørner

Peter Ward

Jørn Ørum Nielsen

Køb Deres
Bøger og Skolemateriel
hos

BOGHANDLERNE I GJENTOFTE KOMMUNE

Parfumerie Breining

KGL. HOFLEVERANDØR

ØSTERGADE 26

A. Aagaards Cigarhandel
Gjentoftegade 33

Stort Udvalg i:
Tobak — Cigarer — Cigaretter — Piber
Fibereparationer udføres hurtigt!

Gentofte
BLOMSTER

Kirkepladsen Gjentoftegade 26
Tlf. GE 11 44

Gjentofte **KIOSK**

Gjentoftegade 49 (Torvet)
Aaben Søndag 6½—13
Tlf. GE 4253 — 4553

Gentofte
CYKLEFORRETNING

John H. Staugaard
*
Adolphsvej 63 (Hj. af Gjentoftegade)
Tlf. GE 125

Gjentofte og Omegns Bank

udfører

Bankforretninger

af enhver Art

*

GENTOFTEGADE 50 . TLF. GE 100 & 185

Gymnastiksko
til Statsskolen

Køb Deres Sko hos
KR. ANDERSEN

Gjentoftegade 27 . Tlf. GE 21

Hjemmelavet Chokolade, Konfektur

MARIE SVENDSEN

Gjentoftegade 26 * Tlf. GE 15 15

Støt vore annoncører

— de støtter os!

KØB

**STENDERS
FRIMÆRKEALBUM**

Fås i enhver bog- og papirhandel